

CARLES MITJA

"Crec que Girona és una ciutat normal, sense massa pretensions, oberta als quatre vents".

La geografia espiritual i sentimental de Girona

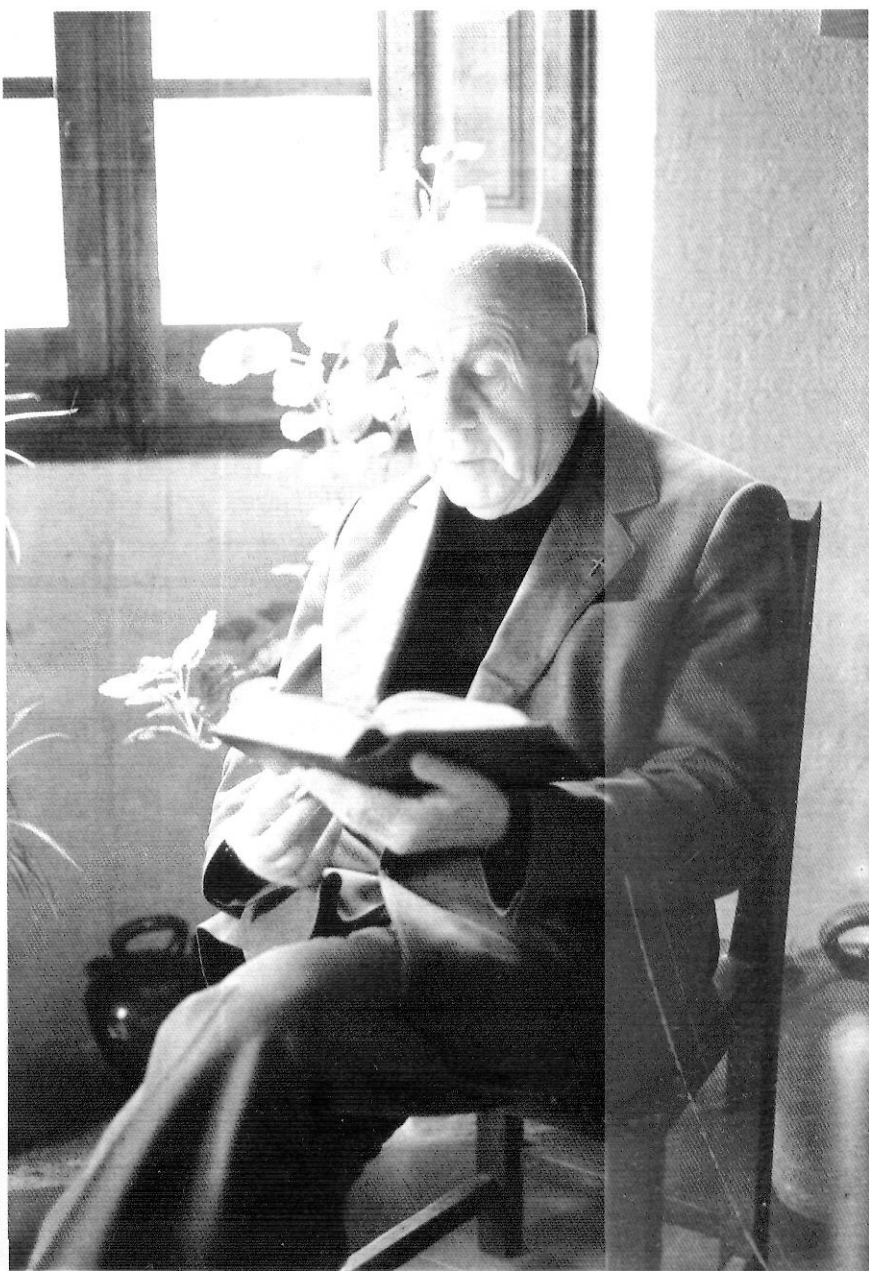
El meu primer contacte amb Girona fou en l'avinentsa de caure'm a les mans l'obra de narracions de Joaquim Ruyra *La parada* (-tenia jo onze anys-) on descriu, d'una manera directa, sensible i fantàsica "La fi del món a Girona", que em captivà fortament. Més tard, en plena juvenesa, vaig ésser destinat a la parròquia de Sant Martí de Riells de Montseny, al llindar de terres gironines. I, per atzars diplomàtics eclesiàstics, la parròquia passà, més tard, al bisbat de Girona. D'aleshores ençà el meu contacte amb la ciutat ha estat inevitable, constant, i he entrat, de fet, en el cor del poble, i he descobert, en el temperament dels gironins, una cordialitat evident, l'anar per feina, valorar l'espai on un hom es mou, donar caliu a la vida. I he descobert, a la vegada, que Girona no és, nogensmenys, una ciutat, sinó un poble gran: tots ens trobem, parlem com formant una gran família. En Josep Pla em deia que Girona era una ciutat convalescent, com si arrossegué el llast d'una malaltia. No: jo crec que és una ciutat normal, sense massa pretensions, sinó oberta als quatre vents. La part vella de la ciutat és, per a mi, la més captivadora, perquè exhala l'humus, el to d'una època forta, coratjosa i sentimental. És on

em plau perdre'm i embadalir-me. La Diputació, amb molta de sensibilitat, ha anat desvetllant la pedra adormida pel temps, li ha rentat la cara, l'ha refet juvenívola, bo i conservant la plenitud del seu cos. Tot el que en diríem la ciutat vella té un encís evident, inevitable. He captat, amb ulls escrutadors, l'enorme Seu, amb les graonades que semblen infinites que immortalitzà en Ruyra.

El claustre de la Seu, centre del silenci, de la pietat, de la pau. Vaig deixar-me caure a la vall de Sant Daniel, bellíssima, encara verge (parlo de més de trenta anys enrera), i amb els himnes de les benedictines del monestir. Quina delícia!

Més que un descobriment, Girona em fou com una redescoberta, el retrobament pel contacte, a més, d'amics gironins lligats amb la ciutat. D'entre molts, em plau evocar el poeta Josep Tharrats, pare del pintor i escriptor d'art Joan-Josep Tharrats i Vidal; el canonge Morera, el Dr. Laureà Dalmau, del carrer de la Força, mossèn Camil Geis, del Pont Major, gironí de Sabadell, de mossèn Lluís G. Pla i, no cal dir-ho, el mestratge de Joaquim Ruyra, en Josep Pla, el qual, en trametre-li jo el meu primer llibre de poemes (any 1935), em deia, en una lletra datada a Llofriu: "haig de dir-li que una primera

*"Tinc per
company el
silenci
contemplatiu..."*

CARLES MITJA

lectura del llibre no m'ha pas donat una idea completa i clara del que el llibre conté i això, crec jo, és un bon símptoma, perquè els poetes s'han de llegir a poc a poc i només els que inviten a la reincidència tenen alguna cosa a dins. A més, a vostè li haurem d'agrair sempre per haver reaccionat contra la poesia facilíssima —falsos Verdaguers, imitador de Sagarra, etc— que tan abunden en la nostra poesia. El llibre, l'he trobat novíssim i extraordinari de força i d'empenta..."

A remarcar: en els mossens del bisbat he constatat una transparència humana i espiritual confortable, complaent, de cor a cor, una alegria interior encomanadissa. En sento, tanmateix, gironí. Recordo, ara, la meua breu i espontània col.laboració a la revista "Presència", que dirigia en Narcís-Jordi Aragó. Des de la falda del Montseny oriental on arrela d'any, puc dir que el paisatge de Girona en

la comarca de la Selva és una constant que afina la meua sensibilitat. Girona no m'apar llunyana, sinó propera per l'aire i el contacte de la seva geografia humana, espiritual, sentimental. He estat de sort per do de Déu. Tinc per company el silenci contemplatiu, roent, i, per amic, el Crist, i no solament del fons de la meua humil esglesiola, sinó suauement presoner, íntim, d'un paisatge seguríssim d'ell mateix, obert a l'aïllament, a la calma, d'una topografia encara verge que nodreix tothora el meu paisatge interior, espiritual, sobrenatural, que viu del pa de llum de la Bíblia i que llesco, sempre que s'escau, als esperits famolencs que es deixen caure, com un ocell a la mà, a l'ombra de la meua presència per a comprendre, estimar l'home. Tot l'home.

PERE RIBOT